

Beginnend *Bijbellezen*

Het verhaal van de Bijbel op eenvoudige manier verteld

9. God roept Abram

Lezen: Genesis 12 en 13

De stad Ur

Uit het woestijnzand in het tegenwoordige Irak is een stad opgegraven die Ur (zeg: Oer) heette. Deze stad lag niet zo heel ver van de stad Babel, waar de mensen een heel hoge toren wilden bouwen. Ur moet een grote en rijke stad met mooie huizen zijn geweest, want er zijn veel – vaak kunstig versierde – voorwerpen gevonden. Net als nu gingen de kinderen dagelijks naar school. Ze leerden er rekenen en schrijven op klei (niet met een alfabet van 26 letters, maar met behulp van ongeveer 600 tekens!). De mensen waren dus toen niet zo primitief en onwetend als soms wordt gezegd. Toch waren ze in één ding dom: hun godsdienst. Want in plaats van te geloven in de

God die hun vader Noach in de ark had gered, waren ze een afgod gaan dienen – de maangod. Daarvoor hadden ze midden in de stad een ‘ziggurat’ gebouwd – een brede, platte piramide met een tempel er op.

Terach en zijn zonen

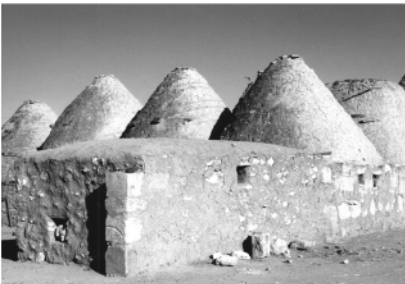
In deze stad woonde een man die Terach heette. Hij had drie zonen: Nahor, Haran en Abram. Het kan heel goed zijn dat Terach en zijn gezin nog een van de weinigen, of misschien zelfs de enigen, waren in Ur die God de Schepper nog geloofden en dienden. In ieder geval is er iets dat daarop wijst. Zoals we al hebben gezien, is het niet goed als gelovigen met ongelovigen trouwen. En omdat vóór de zondvloed bijna alle gelovigen dat wel deden, geloofde er op het laatst bijna niemand meer in God. Alleen Noach en zijn gezin deden dat nog wel. Als we dan kijken naar de zonen van Terach, dan valt op dat Nahor ge-

trouwd was met zijn nicht, de dochter van zijn broer Haran, en Abram met zijn halfzus Saraï. Tegenwoordig mag dat volgens de wet niet, maar als zij inderdaad de enige gelovigen in Ur waren, waren zij wel gedwongen dit te doen.

Een andere aanwijzing is misschien dat Terach de stad Ur verliet, om naar het land Kanaän te gaan. Nu zul je je misschien afvragen hoe hij op het idee kwam om daar naartoe te gaan. Enkele hoofdstukken verder staat dat God enkele jaren later tegen Abram zei: “Ik ben de HEER, die jou heeft weggeleid uit Ur, uit het land van de Chaldeeën”. Het is dus waarschijnlijk zo gegaan, dat God in Ur tegen Abram had gezegd dat hij daaruit moest vertrekken: “Trek weg uit je land, verlaat je familie, verlaat ook je naaste verwanten, en ga naar het land dat Ik je wijzen zal”. Zijn vader Terach was echter de oudste, en daarom het hoofd van de familie. Abram zal hem daarom hebben verteld wat God had gezegd. Zijn vader geloofde dat God met zijn zoon gesproken had en besloot toen mee te gaan. En als leider van de groep nam hij ook zijn kleinzoon Lot, de zoon van zijn intussen overleden zoon Haran, mee. Zijn andere zoon Nahor bleef met zijn gezin in Ur. Zo gingen dus Terach, Abram, Saraï en Lot, met alles wat zij bezaten, op weg naar Kanaän. Zo gebeurde het eerste dat God van Abram vroeg: hij vertrok uit zijn land.

Het gezelschap blijft in Haran

Ze trokken in noordwestelijke richting langs de rivier de Eufraat. Maar toen ze in het gebied Paddan Aram kwamen, bleven ze in de stad Haran wonen. Ze raakten er wel van de regen in de drup; want ook daar werd de maangod gediend. Waarom ze er dan toch bleven vertelt de Bijbel niet; maar misschien was Terach te zwak om verder te gaan. Na enkele jaren stierf hij en werd Abram als oudste zoon het hoofd van de familie. Zijn broer Nahor was met zijn

gezin waarschijnlijk intussen ook naar Haran gekomen. Misschien omdat hij hoorde dat het niet goed ging met zijn vader, en hij daar zag dat zijn familie het goed had. Op een dag zei God tegen Abram, dat hij zijn familie moest verlaten om naar het land Kanaän te gaan. Dat was immers het tweede dat naar Gods wil moest gebeuren.

De eerste beloften aan Abram

God beloofde Abram dat Hij hem – als hij God geloofde en gehoorzaam was – zou zegenen, door hem een man van aanzien te laten worden, die alle mensen op aarde zouden kennen. Uit hem zou een groot volk worden gevormd. Alle mensen die Abram en zijn nakomelingen goedgezind zouden zijn, zouden met Abram gezegend worden. En Abram ging, zoals God hem had opgedragen. Abram was toen 75 jaar oud en had nog geen kinderen, omdat zijn vrouw die niet kon krijgen.

Deze belofte aan Abram is de basis voor het ontstaan van het volk en de natie Israël. Tot hier toe heeft God in het kort bekendgemaakt dat Hij de Schepper is van ons mensen, welk plan Hij met ons heeft, en wat er van onze kant is verkeerd gegaan in onze relatie met Hem. Wat vanaf nu volgt is de uitwerking van het plan dat God had met het maken van mensen. Er is daarom eigenlijk weer een nieuw begin, met één man en zijn vrouw. Alles hing af van het geloof van die ene man. Maar als hij God gehoorzaam zou dienen, was het zeker dat God niet nog eens opnieuw met iemand anders zou beginnen. Ook al zouden zijn nakomelingen ongehoorzaam zijn, de beloften waren hem gegeven, en ze zouden hem niet worden afgenomen. Het Nieuwe Testament vertelt dat de belofte aan Abraham – zoals God hem later noemde – voor alle mensen is, die net als hij geloven dat God bestaat en beloont wie Hem echt zoeken en dienen.

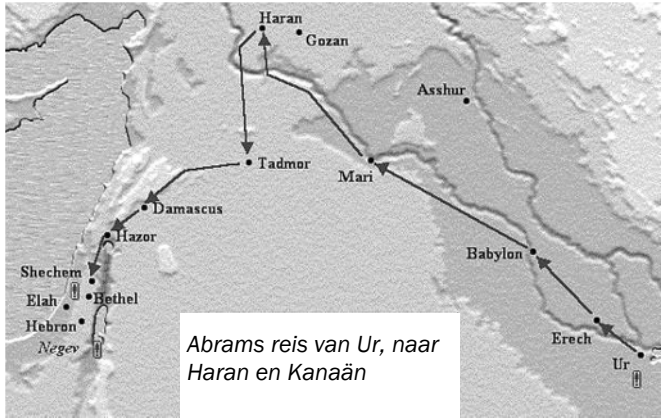
Het belang van het Oude Testament

Veel mensen vinden het Oude Testament niet zo belangrijk. Het gaat toch om de Here Jezus en de liefde van God! Ja, dat is wel zo, maar zonder het Oude Testament zouden we toch niet weten wie God is, wat Hij met ons en de aarde van plan is, waarom de Here Jezus moest komen en sterven en opstaan, enz? Vooral de eerste hoofdstukken van Genesis zijn de basis voor alles wat volgt. Hierin staat Gods plan en de rest van de Bijbel vertelt hoe God dit plan uitvoert. Er wordt wel gezegd dat het Nieuwe Testament alles wat er is gebeurd in het licht van Christus Jezus plaatst. En ik denk dat dit zo is. Het Nieuwe Testament komt daarom niet in de plaats van, maar geeft de beste uitleg van het Oude Testament. De schrijver van de brief aan de Hebreeënen, bijvoorbeeld, vertelt niet nog eens het verhaal van Abrahams roeping en tocht naar Kanaän, maar laat het geloof van Abraham zien, dat achter het verhaal in Genesis zit.

De samenleving van God

De schrijver denkt daarbij aan de stad Ur die Abram verliet. Een stad is een samenleving van mensen. De familie van Abram had vrijwel zeker een huis, of meerdere huizen in Ur. Ze woonden daar veilig en waren best rijk. Wat voor werk zij deden wordt niet verteld. We weten ook niet wat ze allemaal meenamen uit Ur, maar in Haran nam hun bezit in ieder geval enorm toe, want zij namen “alle bezittingen die ze hadden verworven en de slaven en slavinnen die ze in Haran hadden verkregen” mee naar Kanaän. Tot op dat moment was Abram gewend om in een stad te wonen. Maar in Kanaän, dat juist bekend stond om zijn stadstaten, ging hij het leven leiden van een tussen die steden rondtrekkende herder. Hier woonde hij in tenten, en had dus niet de veiligheid en zekerheid tegen vijandige mensen en wilde dieren, zoals in de stad. Hier maakte hij geen deel uit van een van de stadse samenlevingen. Waarom deed hij dat? De genoemde schrijver kijkt terug op het leven van Abraham, zijn zoon Isaak en zijn kleinzoon Jakob: “Door zijn geloof ging Abraham, toen hij geroepen werd, gehoorzaam op weg naar een plaats die hij in bezit zou krijgen, en hij ging op weg zonder te weten waarheen. Door zijn geloof trok hij naar het

land dat hem beloofd was maar hem nog niet toebehoorde. Samen met Isaak en Jakob, mede-erfgenamen van de belofte, woonde hij daar in tenten omdat hij uitzag naar de stad met fundamenten, door God zelf ontworpen en gebouwd". Wat daarmee bedoeld wordt, wordt

duidelijk in het boek Openbaring, waar het nieuwe Jeruzalem, de nieuwe wereld, de nieuwe samenleving van God neerdaalt uit de hemel op aarde.

Het afscheid van Lot

Maar er was nog dat derde dat moest gebeuren. Toen Abram en Lot van noord naar zuid en weer terug naar het midden van Kanaän waren getrokken, zetten zij hun tenten op bij Bethel. Daar bouwde Abram een altaar voor de HEER en bad tot Hem. Nu hadden zowel Abram als Lot veel vee, en wel zo ontzettend veel dat er niet genoeg weidegrond voor hen beide was. Op een dag sprak Abram hier met zijn neef over, en stelde hem voor uit elkaar te gaan. Hij liet daarbij Lot kiezen waar hij wilde gaan wonen. Dat was heel nederig en edelmoedig van Abram. Want God had hem beloften gedaan en niet Lot. Zijn neef was echter heel egoïstisch en koos het gebied bij de Jordaan dat door zijn vochtigheid het beste weidegebied vormde. Dit paste helemaal in Gods plan en werk met Abram. God zag dat Abram een goed karakter had en deed wat God vroeg; want nu had hij ook zijn verwanten – Lot en zijn familie – verlaten.

Nog grotere beloften

Daarom zegende God Abram opnieuw en breidde de belofte van veel nakomelingen uit met de belofte van het bezit van het land Kanaän: “Kijk eens goed om je heen, kijk vanaf de plaats waar je nu staat naar het noorden, het zuiden, het oosten en het westen. Al het land dat je ziet geef ik aan jou en je nakomelingen, voor altijd. En Ik zal je zoveel nakomelingen geven als er stof op de aarde is: ze zullen even ontelbaar zijn als alle stofdeeltjes op de aarde. Kom, doorkruis het land in zijn volle lengte en breedte, want aan jou zal Ik het geven”. Nu is het woord dat in het Hebreeuws wordt gebruikt voor land hetzelfde als dat voor aarde wordt gebruikt. In de Bijbel zijn veel dingen een deel van een geheel. Zo is een land een deel van de hele aarde. Het Nieuwe Testament laat dan ook zien dat de belofte aan Abram veel verder gaat dan het land Kanaän, en er de hele aarde mee wordt bedoeld.

J.K.D./A.H.

Afbeeldingen: lyre-of-ur.com; wikimedia; ancientroadpublications.com; bjm-home.com